Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)

18 октомври 2012 година*

„Обжалване — Марка на Общността — Възражение — Регламент (ЕО) № 2868/95 — Правило 18, параграф 1 — Правен характер на съобщението на СХВП, че възражението е прието за допустимо — Право на ефективни правни средства за защита“

По дело C-402/11 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 25 юли 2011 г.,

Jager & Polacek GmbH, установено във Виена (Австрия), за което се явява A. Renck, Rechtsanwalt,

жалбоподател,

като другата страна в производството е

Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП), за която се явява г-н G. Schneider, в качеството на представител,

ответник в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (втори състав),

състоящ се от: г-н A. Rosas, изпълняващ функциите на председател на втори състав, г-н U. Lõhmus, г-н T. von Danwitz, г-н Ал. Арабаджиев и г-н C. G. Fernlund (докладчик), съдии,

генерален адвокат: г-н Y. Bot,

секретар: г-н K. Malacek, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 24 май 2012 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 5 юли 2012 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: немски.

Решение

1 С жалбата си Jager & Polacek GmbH (наричано по-нататък „Jager & Polacek“) иска да се отмени Решение на Общия съд на Европейския съюз от 12 май 2011 г. по дело Jager & Polacek/СХВП (REDTUBE) (T-488/09, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), с което този съд отхвърля жалбата му за отмяна на решението на четвърти апелативен състав на Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП) от 29 септември 2009 г. (преписка R 442/2009-4) (наричано по-нататък „спорното решение“), постановено в производство по възражение със страни посоченото дружество и RT Mediasolutions s. r. o. (наричано по-нататък „RT Mediasolutions“).

2 Със спорното решение четвърти апелативен състав на СХВП отхвърля искането за отмяна на решението на отдела по споровете от 22 януари 2009 г., с което се установява, че направеното от Jager & Polacek възражение № B 1 299 033 се смята за невнесено.

Правна уредба

3 Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета от 20 декември 1993 година относно марката на Общността (ОВ L 11, 1994 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 146) е отменен и заменен с Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета от 26 февруари 2009 година относно марката на Общността (ОВ L 78, стр. 1), който влиза в сила на 13 април 2009 г. Въпреки това предвид времето на настъпване на разглежданите факти приложим за спора е Регламент № 40/94, изменен с Регламент (ЕО) № 1891/2006 на Съвета от 18 декември 2006 г. (ОВ L 386, стр. 14; Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 17, стр. 212, наричан по-нататък „Регламент № 40/94“).

4 Условията и редът за прилагането на Регламент № 40/94 са определени с Регламент (ЕО) № 2868/95 на Комисията от 13 декември 1995 г. (ОВ L 303, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 189), изменен с Регламент (ЕО) № 1041/2005 на Комисията от 29 юни 2005 г. (ОВ L 172, стр. 4; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 2, стр. 71, наричан по-нататък „Регламентът за прилагане“).

Регламент № 40/94

5 Член 42 от Регламент № 40/94 е озаглавен „Възражение“ и гласи:

„1. В срок от три месеца след публикуването на заявката за марка на Общността може да бъде направено възражение срещу регистрацията на марка на основание, че не може да бъде регистрирана съгласно член 8:

[…]

в) от притежатели на по-ранни марки или знаци посочени в член 8, параграф 4 и от лицата, упълномощени съгласно съответното национално законодателство, да упражняват тези права.

[…]

3. Възражението трябва да бъде направено писмено и трябва да уточнява основанията, на които е направено. То се счита направено едва след плащането на таксата за възражение. В срока, определен от [СХВП], възразяващият може да предостави в подкрепа на този случай факти, доказателства и аргументи“.

6 Член 57 от този регламент е озаглавен „Решения, които подлежат на обжалване“ и гласи:

„1. Решенията на проверителите, на отделите по споровете, на отдела за присъждането на марките и отдела по правните въпроси и на отдела за отмяна подлежат на обжалване. Обжалването спира изпълнението.

2. Решение, което не слага край на една процедура по отношение на една от страните, подлежи на обжалване само с окончателното решение, освен ако въпросното решение позволява самостоятелно обжалване“.

7 Член 77а от посочения регламент е озаглавен „Отменяне на решения“ и предвижда:

„1. Когато [СХВП] е извършила вписване в регистъра или е взела решение, което съдържа очевидна процедурна грешка по вина на службата, тя прави нужното вписването да бъде анулирано или решението да бъде отменено. Тогава, когато има само една страна по процедурата и вписването или действието влияят на правата ѝ, се определя мярка за заличаване или отмяна, дори ако грешката не е била очевидна за страната.

2. Заличаването или отмяната, така както са посочени в параграф 1, се определят, ex officio или по искане на една от страните по процедурата, от отдела, който е извършил вписването или е взел решението. Заличаването или отмяната се определят в рамките на шест месеца от датата, на която е извършено вписването в регистъра или на която е било взето решението, след консултация със страните по процедурата и с евентуален притежател на права върху въпросната марка на Общността, които са отразени в регистъра.

3. Настоящият член не засяга правото на страните да подадат жалба съгласно членове 57 и 63 и не засяга възможността съгласно процедурите и условията, определени в регламента за прилагане, посочен в член 157, параграф 1 да се коригират евентуални езикови грешки или грешки при преписването и явни грешки в решенията на [СХВП] или грешки по вина на [СХВП] при регистрирането на марката или в публикуването на нейната регистрация“.

8 Следва да се поясни, че членове 42, 57 и 77а от Регламент № 40/94 понастоящем са членове 41, 58 и 80 от Регламент № 207/2009, като текстът на тези разпоредби не е изменен.

Регламентът за прилагане

9 Правило 17 от Регламента за прилагане е озаглавено „Разглеждане на допустимостта“ и гласи:

„1. Ако таксата за подаване на възражение не е заплатена в рамките на периода на възражение, възражението няма да се смята за внесено. Ако таксата за подаване на възражение е заплатена след изтичането на периода на възражение, тя ще бъде възстановена на възразяващата страна.

2. Ако възражението не е подадено в рамките на срока за възражение […], [СХВП] отхвърля възражението като недопустимо.

[…]

5. Всяко решение съгласно параграф 1, че възражението се смята за невнесено или е отхвърлено като недопустимо съгласно параграфи 2, 3 и 4, се нотифицира на заявителя“.

10 Правило 18 от Регламента за прилагане е озаглавено „Начало на производството по възражение“ и параграф 1 от него предвижда:

„Когато възражението е прието за допустимо съгласно правило 17, [СХВП] изпраща съобщение до страните, в което ги информира, че производството по възражението започва два месеца след получаването на съобщението. Този период може да се удължи до общо 24 месеца, ако двете страни подадат искане за такова удължаване преди да изтече периодът“.

11 Правило 53а от този регламент е озаглавено „Отмяна на решение или вписване в регистъра“ и параграфи 1—3 от него гласят:

„1. Когато [СХВП] установи, по собствен път или чрез информация от страните по производството, че определено решение или вписване в регистъра подлежи на отмяна съгласно член 77а от регламента, тя информира засегнатата страна за планираната отмяна.

2. Засегнатата страна може да представи съображения по отношение на планираната отмяна в уточнен от [СХВП] срок.

3. Когато засегнатата страна се съгласи с планираната отмяна или не представи съображения в указания срок, [СХВП] отменя решението или вписването. Ако засегнатата страна не е съгласна с отмяната, [СХВП] взема решение относно отмяната“.

12 Правило 62, параграф 1 от посочения регламент гласи:

„Решения с определен срок за обжалване, призовки и други документи, определени от председателя на [СХВП], се изпращат с препоръчано писмо с обратна разписка. Всички други нотификации се изпращат с обикновена поща“.

Фактическа обстановка

13 Фактите по спора са изложени в точки 1, 3—13 и 16—19 от обжалваното съдебно решение, както следва:

„1 На 12 юли 2007 г. праводателят на [RT Mediasolutions] подава в [СХВП] заявка за регистрация на марка на Общността на основание на [Регламент № 40/94].

[…]

3. Заявката за марка на Общността е публикувана в Бюлетин на марките на Общността, бр. 68/2007 от 24 декември 2007 г.

4 На 25 март 2008 г. жалбоподателят [Jager & Polacek] подава възражение на основание член 42 от Регламент № 40/94 […] срещу регистрацията на заявената марка за всички посочени в заявката стоки и услуги.

5. Възражението се основава на по-ранната нерегистрирана марка „Redtube“ и на факта на използването на интернет домейна www.redtube.com. В подкрепа на възражението е посочено основанието по член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 […].

6 Във формуляра за възражение жалбоподателят посочва, че таксата за възражение е заплатена по сметката на СХВП на 26 март 2008 г.

7 С писмо от 10 април 2008 г. отделът по марките на СХВП уведомява жалбоподателя, че СХВП е получила таксата за възражение едва на 1 април 2008 г., след изтичането на срока за подаване на възражение, и че поради това възражението се смята за невнесено. Освен това СХВП уточнява, че би приела, че срокът е спазен, ако нареждането за прехвърляне на сумата е дадено преди изтичането на срока за подаване на възражение. СХВП също така пояснява, че ако е извършил плащането в последните 10 дни от срока за подаване на възражение, жалбоподателят трябва да заплати допълнителна такса от 10 % върху таксата за възражение най-късно до 11 май 2008 г.

8 С писмо от 8 май 2008 г. жалбоподателят представя доказателство, че на 26 март 2008 г. е дал нареждане на своята банка да прехвърли сумата на таксата за възражение. Освен това той представя доказателство, че е заплатил допълнителната такса от 10 % на 6 май 2008 г. Той също така отбелязва, че е узнал за заявката за марка едва на 25 март 2008 г. следобед, тоест в последния ден от срока за подаване на възражение. Тогава той приканва RT Mediasolutions да оттегли заявката си за марка, но дружеството не се съобразява. Към момента на подаването на възражението (в 17,07 ч. по факс) банките в Австрия били затворени от повече от два часа, а в счетоводния отдел на жалбоподателя нямало никого. Затова му било невъзможно да даде нареждане на някоя банка да прехвърли сумата на таксата за възражение на същия ден. […] Наред с това той поддържа, че съгласно текста на немски език на член 8 от Регламент (ЕО) № 2869/95 на Комисията от 13 декември 1995 година относно таксите, събирани от Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (ОВ L 303, стр. 33; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 2, стр. 13) в случая срокът за плащане се смята за спазен поради заплащането на допълнителната такса.

9 С писма от 20 май 2008 г. отделът по марките на СХВП изпраща съобщение на жалбоподателя и на RT Mediasolutions [наричано по-нататък „съобщението от 20 май 2008 г.“]. В тези писма СХВП посочва, че възражението е прието за допустимо, доколкото е основано на по-ранната нерегистрирана марка „Redtube“, и информира жалбоподателя и RT Mediasolutions за срока за започване на състезателната фаза на производството по възражение съгласно правило 18, параграф 1 от [Регламента за прилагане]. По-конкретно СХВП отбелязва, че помирителният период („cooling off“) изтича на 21 юли 2008 г. и че състезателната фаза на производството по възражение евентуално ще започне на 22 юли 2008 г. Освен това тя определя сроковете, в които жалбоподателят трябва да обоснове възражението си, а RT Mediasolutions — да представи отговор по възражението.

10 С писмо от 10 септември 2008 г. RT Mediasolutions изтъква, че таксата за възражение не е била заплатена своевременно, и моли СХВП да анулира съобщението от 20 май 2008 г. и да установи, че възражението се смята за невнесено.

11 На 2 октомври 2008 г. отделът по марките на СХВП изпраща на жалбоподателя писмо, озаглавено „Поправка“ („Korrektur“). С това писмо СХВП уведомява жалбоподателя, че [съобщението от 20 май 2008 г.] е изпратено по погрешка и че трябва да се смята за безпредметно. Освен това СХВП уведомява жалбоподателя, че заплащането на таксата за възражение не се приема за извършено в срока за подаване на възражение и че съответно възражението се смята за невнесено. СХВП също така обръща внимание на жалбоподателя върху възможността да поиска да се издаде изрично писмено решение. Жалбоподателят подава такова искане на 28 ноември 2008 г.

12 На 22 януари 2009 г. отделът по споровете издава решение, съгласно което възражението се смята за невнесено. Отделът по споровете приема, че двете условия по член 8, параграф 3 от Регламент № 2869/95, а именно да е дадено нареждане за прехвърляне на сумата в срока за подаване на възражението и да е заплатена допълнителната такса, са кумулативни. […]

13 На 20 март 2009 г. жалбоподателят подава жалба срещу решението на отдела по споровете. В становището си от 22 май 2009 г. жалбоподателят посочва, че на 20 май 2008 г. СХВП е взела решение, с което е обявила възражението за допустимо, и че това решение не е било надлежно отменено по реда на член [77a от Регламент № 40/94]. Освен това той поддържа, че двете условия по член 8, параграф 3 от Регламент № 2869/95 са алтернативни, а не кумулативни.

[…]

16 Със [спорното решение] четвърти апелативен състав на СХВП отхвърля жалбата.

17 Апелативният състав отбелязва, че срокът за подаване на възражение изтича на 25 март 2008 г., доколкото 24 март 2008 г. е почивен ден. Таксата за възражение е била заплатена след изтичането на срока за подаване на възражение в нарушение на разпоредбата на член [42, параграф 3, второ изречение от Регламент № 40/94]. Апелативният състав приема за установено, че жалбоподателят дава на банката си нареждане за прехвърляне на сумата едва след изтичането на срока за подаване на възражение, а именно на 26 март 2008 г. Затова на основание член [42, параграф 3, второ изречение от Регламент № 40/94] възражението се смята за невнесено.

18 Апелативният състав приема, че отделът по споровете правилно е тълкувал член 8, параграф 3 от Регламент № 2869/95.

19 Според апелативния състав [съобщението от 20 май 2008 г.] не съставлява решение, което да може да се отменя съгласно член [77a от Регламент № 40/94], а е само процесуално-организационна мярка“.

Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

14 На 4 декември 2009 г. жалбоподателят подава в секретариата на Общия съд жалба за отмяната на спорното решение.

15 В подкрепа на жалбата си пред Общия съд той посочва три правни основания, а понастоящем обжалва пред Съда решението на Общия съд само по второто от посочените основания.

16 Първото основание за отмяна е изведено от нарушение на член 8, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 216/96 на Комисията от 5 февруари 1996 година за установяване на процедурни правила за организацията на дейността на апелативните състави към Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (ОВ L 28, стр. 11; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 221). Общият съд отхвърля това основание, по съображението че тази разпоредба се прилага само за производствата inter partes, а решението от 22 януари 2009 г. е постановено съобразно правилата за производствата ex parte.

17 С третото основание за отмяна жалбоподателят оспорва решението възражението му да се смята за невнесено поради късното заплащане на таксата за възражение. Общият съд отхвърля това основание, като приема, че съгласно правило 17, параграф 1 от Регламента за прилагане отделът по споровете правилно е счел възражението за невнесено поради късното заплащане на таксата за възражение.

18 Второто посочено основание за отмяна е нарушение на член 77a, параграфи 1 и 2 от Регламент № 40/94. По това основание жалбоподателят твърди, че съобщението от 20 май 2008 г., с което възражението му е прието за допустимо, съставлява решение. Всъщност, доколкото съгласно правило 17, параграф 5 от Регламента за прилагане именно с решение се установява, че

възражението се смята за невнесено, или възражението се отхвърля като недопустимо, то правният принцип за противоположния акт и процесуалната огледалност изисква актът, с който се установява допустимостта на възражението, също да се квалифицира като решение.

19 Следователно това решение не е можело да бъде отменено, освен при условията, предвидени в член 77а от Регламент № 40/94 във връзка с правило 53а от Регламента за прилагане. Посоченото решение не е отменено съобразно процесуалния ред по правило 53а, а и е отменено извън шестмесечния срок по член 77а.

20 В това отношение в точки 91—93 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че писмото от 20 май 2008 г. е просто съобщение до жалбоподателя относно датата на започване на състезателната фаза на производството по възражение и покана за посочване на фактите, доказателствата и аргументите и че съответно този тип съобщения не са предназначени да произвеждат правно действие. От формата на писмото не личи то да съдържа окончателното становище на СХВП по допустимостта на възражението. В точка 102 от посоченото съдебно решение Общият съд заключава, че съобщението от 20 май 2008 г. съставлява не решение, а просто процесуално-организационна мярка.

21 Освен това Общият съд отхвърля доводите на жалбоподателя, като приема, че принципът за противоположния акт и процесуалната огледалност е ирелевантен, когато се преценява дали съобщението от 20 май 2008 г. съставлява решение.

22 Общият съд посочва, че в правило 18, параграф 1 от Регламента за прилагане се говори за съобщение, което не поражда задължителни правни последици спрямо лицето, до което е изпратено. Накрая, тъй като съобщението от 20 май 2008 г. не е решение, жалбоподателят няма право да иска защита на оправданите правни очаквания, които това съобщение евентуално е породило у него.

23 В точка 132 от обжалваното съдебно решение Общият съд също така констатира, че делото не се отнася до международна регистрация и че няма основание да се произнася по правния характер на уведомленията от СХВП до Световната организация за интелектуална собственост (СОИС) относно допустимите възражения.

Искания на страните

24 Жалбоподателят моли Съда:

— да отмени обжалваното съдебно решение и

— да осъди СХВП да заплати съдебните разноски.

25 СХВП иска жалбата да бъде отхвърлена като явно неоснователна и жалбоподателят да бъде осъден да заплати съдебните разноски.

По жалбата

26 Жалбоподателят посочва едно правно основание за обжалване, изведено от нарушение на член 77а, параграфи 1 и 2 от Регламент № 40/94.

Доводи на страните

27 Единственото основание за обжалване, посочено от жалбоподателя, се състои от три части. По първата му част се оспорва констатацията на Общия съд, че съобщението от 20 май 2008 г. не съставлява решение. На първо място, Общият съд се основал на практика на Съда, която в случая била неприложима, тъй като се отнася до решенията по смисъла на член 288, четвърта алинея ДФЕС. Тази разпоредба обаче не се прилагала за актовете на СХВП.

28 На второ място, жалбоподателят твърди, че с отказа си да разгледа съобщението като решение Общият съд не му е осигурил ефективна съдебна защита.

29 Жалбоподателят поддържа, че след като има правомощието да проверява допустимостта на възражението във всеки момент от производството, СХВП може да вземе категорично становище по този въпрос също във всеки момент, включително с писмото, с което уведомява страните за започването на състезателната фаза на производството по възражение. Формулировката на съобщението от 20 май 2008 г. доказвала, че предметът му включва произнасяне по допустимостта на възражението. Формулировката била точна и безусловна. В съобщението не се посочвало, че СХВП може да преразгледа въпроса за допустимостта на възражението, нито че още не се е произнесла окончателно по този въпрос.

30 Съобразно принципа на ефективна съдебна защита Общият съд трябвало да приеме, че както поради формата, така и поради съдържанието му съобщението от 20 май 2008 г. съставлява решение. Всъщност възражението било обявено за допустимо от компетентен орган в кръга на правомощията му. Изявлението на органа било ясно, точно и безусловно.

31 Ето защо посоченото съобщение оставяло у адресата си впечатлението, че СХВП е разгледала допустимостта и е взела окончателно решение по въпроса. Разбира се, тя имала възможност да оттегли решението си относно допустимостта, ако е неправилно, но е трябвало да го направи в предвидените срокове и по предвидения ред. Когато не е оттеглено по този начин, СХВП оставала обвързана от решението си поради необходимостта да се гарантира правната сигурност. Посоченото решение обаче не било оттеглено в шестмесечния срок, предвиден в член 77а, параграфи 1 и 2 от Регламент № 40/94. Следователно е трябвало да се даде ход на производството по възражение.

32 По втората част от единственото основание за обжалване жалбоподателят твърди, че Общият съд е основал съображенията си на обстоятелството, че в правило 17, параграф 5 от Регламента за прилагане се използва терминът „решение“ във връзка със случаите, в които възражението се смята за невнесено, докато в правило 18, параграф 1 от този регламент се използва терминът „информира“. От правило 62 от посочения регламент обаче следвало, че съобщенията също може да съдържат решение.

33 По третата част от единственото основание за обжалване жалбоподателят твърди, че в отговор на довода му за задължението за информиране на СОИС Общият съд само отбелязал, че делото се отнася единствено до регистрацията на марка на Общността. Преценката на правния характер на съобщението за допустимостта на възражението обаче трябвало да е еднаква. Общият съд трябвало да вземе предвид обстоятелството, че ако изпращаното до СОИС съобщение за допустимостта е решение, това съобщение пак трябва да се квалифицира така и когато е изпратено до лицето, което е подало възражение срещу регистрацията на марка на Общността.

34 СХВП смята, че единственото посочено основание за обжалване явно не е налице.

35 Що се отнася, най-напред, до частта от това основание, свързана с цитираната от Общия съд практика на Съда, СХВП поддържа, че е една от службите на Европейския съюз. Административноправните дефиниции, установени за Съюза, се прилагали и за нея.

36 Що се отнася, по-нататък, до частта, свързана с квалифицирането на съобщението от 20 май 2008 г. като решение, Общият съд ясно посочил в точка 122 от обжалваното съдебно решение, че от това съобщение не личи СХВП да се е произнесла окончателно по въпроса за допустимостта. Принципът на ефективната съдебна защита не следвало да се прилага в случая, тъй като съобщението не съставлявало, по думите на СХВП, „акт на изпълнителната власт“, който може да е незаконосъобразен. То нямало никакви правни последици за правното положение на жалбоподателя.

37 Жалбоподателят неоснователно твърдял, че Общият съд не е проверил дали съобщението от 20 май 2008 г. не съдържа и решение. Всъщност Общият съд разгледал този въпрос в точка 91 и сл. от обжалваното съдебно решение.

38 Що се отнася до частта от основанието, свързана с производството пред СОИС, СХВП отбелязва, че в случаите на международни регистрации решението за допустимост на възражението изисква в международния регистър на марките да се направи отбелязване за временния отказ на защита. Това производство и производството пред СХВП следователно нямали сходни последици.

Съображения на Съда

39 В самото начало следва да се отбележи, от една страна, че жалбоподателят не посочва пред Съда като основания за обжалване нито наличието на нарушение на член 8, параграф 2 от Регламент № 216/96, нито заплащането на таксата за възражение.

40 От друга страна, важно е да се констатира, че спорното решение е издадено по искане за отмяна на решението от 22 януари 2009 г., а не на съобщението от 20 май 2008 г.

41 Именно с решението от 22 януари 2009 г. отделът по споровете на СХВП установява, че възражението се смята за невнесено, тъй като таксата за възражение не е била заплатена в определените за целта срокове.

По първата част на правното основание

42 Апелативният състав приема искането за отмяна на решението от 22 януари 2009 г. за допустимо, но неоснователно, по съображение че отделът по споровете има правото и дори задължението да констатира във всеки момент от производството наличието на евентуална нередовност при заплащането на таксата за възражение. Според апелативния състав съобщението, че възражението е прието за допустимо и че започва състезателната фаза на производството по възражение, съставлява не решение, което би трябвало да се отменя по реда на член 77а от Регламент № 40/94, нито окончателно решение по смисъла на член 57 от този регламент, а просто подготвително съобщение.

43 Въз основа на това апелативният състав, а впоследствие и Общият съд в точки 74 и 75 от обжалваното съдебно решение приемат, че решението от 22 януари 2009 г. е издадено по реда, предвиден за производството ex parte, и че в същия вид производство трябва да се осигури и защитата срещу това решение. Апелативният състав постановява, че съвсем логично отделът по споровете не се е произнесъл по разноските, и самият той също не се произнася по разноските на страните в производството пред него.

44 Пред Общия съд жалбоподателят поддържа, че съобщението от 20 май 2008 г. е решение, което не е можело да бъде отменено, освен при условията, предвидени в член 77а от Регламент № 40/94.

45 Общият съд отказва да квалифицира съобщението от 20 май 2008 г. като решение, като главното му съображение е, че то не е произвело никакви задължителни правни последици. В точка 91 от обжалваното съдебно решение Общият съд посочва, че това съобщение не съдържа данни, които да сочат, че представлява решение по допустимостта на възражението, като същевременно в точка 92 от своето решение констатира, че с това съобщение СХВП е уведомила жалбоподателя, че възражението му е прието за допустимо, доколкото се основава на по-ранната нерегистрирана марка. Накрая, в точка 95 от посоченото решение Общият съд пояснява, че в това съобщение СХВП е отбелязала, че приема възражението за допустимо, само за да обясни причината, поради която информира страните за срока за започване на производството inter partes.

46 В точка 102 от обжалваното съдебно решение Общият съд заключава, че съобщението от 20 май 2008 г. съставлява не решение, а просто процесуално-организационна мярка.

47 Тези съображения обаче не могат да се приемат.

48 Всъщност, на първо място, видно от дял II от Регламента за прилагане, производството по възражение срещу регистрацията на марка включва две отделни фази. В правило 17 от този регламент са изброени условията за допустимост на възражението, като в параграф 5 от това правило се уточнява, че решението, с което се установява, че възражението се смята за невнесено или че трябва да бъде отхвърлено като недопустимо, се нотифицира на заявителя. Оттук следва, че фазата на проверката за допустимост може да приключи с издаването на решение, с което се слага край на производството и което съответно подлежи на обжалване на основание член 57, параграф 1 от Регламент № 40/94.

49 Освен това в правило 18, параграф 1 от Регламента за прилагане се пояснява, че „[к]огато възражението е прието за допустимо съгласно правило 17, [СХВП] изпраща съобщение до страните, в което ги информира, че производството по възражението започва два месеца след получаването на съобщението“. От самия текст на правило 18 следва, че същинското производство по възражение, тоест фазата inter partes, започва едва когато СХВП се увери, че възражението е допустимо и че не е налице някое от основанията за недопустимост, изброени в правило 17.

50 Употребата на израза „jugée recevable“ („прието за допустимо“) в текста на Регламента за прилагане на френски език сочи, че волята на законодателя на Съюза е СХВП да провери допустимостта на възражението още на този етап от производството и да се увери, че таксата за възражение е надлежно заплатена.

51 Текстът на Регламента за прилагане на други езици съдържа изразите „se considere admisible“ (на испански), „gilt“ (на немски), „found admissible“ (на английски) и „considerata ammissibile“ (на италиански). Анализът на текста на тези различни езици сочи — с изключение на немския текст, в който терминът „gilt“ е по-слаб по значение в сравнение с термините, използвани на останалите езици, — че възражението трябва да бъде прието за допустимо, преди да може да започне производството inter partes.

52 Накрая, от член 57, параграф 2 от Регламент № 40/94 следва, че е възможно да има актове, които, макар да са издадени в хода на производството и да не слагат край на това производство, все пак представляват решения.

53 Следователно Общият съд неправилно постановява в точки 91 и 95 от обжалваното съдебно решение, че съобщението от 20 май 2008 г., изпратено съобразно правило 18 от Регламента за прилагане, е просто писмо, с което СХВП информира подалото възражението лице за започването на производството inter partes и същевременно го приканва да допълни исканията си, като представи доказателства, и че съобщението, че възражението е прието за допустимо, не съставлява окончателно становище на СХВП по въпроса за допустимостта му.

54 На второ място, следва да се отбележи, че макар в съдебното заседание да призна, че съобщението от 20 май 2008 г. е било изпратено по погрешка, СХВП същевременно изтъкна, че в практиката ѝ просто е обичайно да се изпраща информация, че възражението е прието за допустимо, но окончателното решение по допустимостта на възражението може да бъде взето единствено в производството inter partes. Според СХВП това е абсолютно необходимо, за да се гарантира правото на защита.

55 Всъщност квалифицирането на посоченото съобщение като „решение“ относно допустимостта на възражението не накърнява правото на защита.

56 От една страна, както посочва генералният адвокат в точка 64 от заключението си, подалото възражението лице няма никакъв интерес да обжалва акта, с който СХВП приема възражението му за допустимо.

57 От друга страна, ако СХВП допусне грешка при преценката на допустимостта, като неправилно обяви възражението за допустимо и съответно започне производството inter partes, ответникът по възражението няма да бъде лишен от възможността да защити правата си.

58 Всъщност ответникът по възражението може, първо, да посочи пред СХВП грешката относно допустимостта на възражението и да поиска от нея на основание член 77а от Регламент № 40/94 да оттегли решението, с което е приела възражението за допустимо.

59 В това отношение от практиката на Съда следва, че по принцип оттеглянето на незаконосъобразен акт е допустимо, макар че принципите на правната сигурност и на защитата на оправданите правни очаквания изискват оттеглянето да се извърши в разумен срок и да се вземе предвид степента, в която заинтересованото лице евентуално би могло да разчита на законосъобразността на акта (вж. в този смисъл Решение от 4 май 2006 г. по дело Комисия/Обединено кралство, C-508/03, Recueil, стр. I-3969, точка 68 и цитираната съдебна практика).

60 Що се отнася до СХВП, законодателят на Съюза е уредил производството за оттегляне на актовете на тази служба, които не са издадени по надлежния ред. По този въпрос член 77а, параграф 1 от Регламент № 40/94 предвижда, че когато СХВП е взела решение, което съдържа очевидна процедурна грешка по нейна вина, тя прави нужното решението да бъде отменено.

61 Член 77а, параграф 2 предвижда, че отмяната на неправилно взетото решение може да бъде постановена служебно или по искане на една от страните и че трябва да бъде постановена в рамките на шест месеца от датата, на която е било взето решението, след консултация в частност със страните по производството. Оттук личи, че производството за оттегляне може да започне по искане на ответника по възражението.

62 Накрая, параграф 3 от член 77а гласи, че производството за отменяне на решения не засяга правото на страните да подадат жалба в частност съгласно член 57 от същия регламент.

63 Второ, ответникът по възражението има възможността да иска отмяната на акта, с който възражението се обявява за допустимо. Тази отмяна може да се иска чрез обжалване на решението, с което се слага край на производството inter partes. Всъщност посоченият акт,

доколкото не слага край на производството, може да се обжалва заедно с окончателното решение по основателността на възражението в съответствие с член 57, параграф 2 от Регламент № 40/94.

64 Анализът на всички тези разпоредби сочи, че когато СХВП приеме възражението за допустимо, започва фазата inter partes на производството. В срок от шест месеца решението, с което възражението е прието за допустимо, може да бъде оттеглено служебно или по искане на една от страните, ако при издаването му е допуснато явно процесуално нарушение, и с оттеглянето му се слага край на производството по възражение. След като изтече този срок, трябва да бъде даден ход на фазата inter partes на производството и да бъде постановено решение.

65 В последната хипотеза ответникът по възражението може да упражни правото си на обжалване пред апелативния състав и да посочи, че възражението не е било допустимо.

66 Всъщност от член 62, параграф 1 от Регламент № 40/94 следва, че след разглеждането на жалбата по същество апелативният състав се произнася по нея, като за целта може „да упражни правомощията на отдела, който е взел оспореното решение“, тоест в случая да се произнесе сам по възражението, като го отхвърли или го обяви за основателно и по този начин потвърди или отмени оспореното решение (Решение от 13 март 2007 г. по дело СХВП/Kaul, C-29/05 P, Сборник, стр. I-2213, точка 56).

67 Това правомощие на апелативния състав обхваща и контрола за допустимост на възражението, за да може при необходимост ответникът по възражението да оспори допустимостта му при обжалването съгласно член 57, параграф 2 от Регламент № 40/94.

68 В този смисъл е видно, че защитата на правата на ответника по възражението е гарантирана чрез механизма на оттеглянето по член 77a от Регламент № 40/94 и чрез механизма на обжалването по член 57 от този регламент.

69 От всички тези съображения следва, че законодателят на Съюза е предвидил, от една страна, две отделни фази на производствата по възражение, и от друга — механизми, чрез които ответникът по възражението да може да оспори решението, с което СХВП неправилно приема възражението за допустимо.

70 От всичко изложено по-горе следва, че като е постановил в точки 95 и 102 от обжалваното съдебно решение, че съобщението от 20 май 2008 г. е предназначено само да информира жалбоподателя за датата на започване на състезателната фаза на производството по възражение и да го прикани да допълни възражението, като посочи факти, доказателства и аргументи, и че това съобщение съставлява не решение, а просто процесуално-организационна мярка без задължителни правни последици, Общият съд не е приложил правилно разпоредбите на правила 17 и 18 от Регламента за прилагане във връзка с членове 57 и 77a от Регламент № 40/94.

71 Оттук следва, че обжалваното съдебно решение трябва да бъде отменено, без да е необходимо да се разглеждат останалите части на единственото посочено основание за обжалване.

По жалбата в първоинстанционното производство

72 Член 61, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз предвижда, че когато отменя решението на Общия съд, Съдът може сам да постанови окончателно решение, когато фазата на производството позволява това.

73 В случая Съдът установява, че в точки 17 и 31 от спорното решение апелативният състав приема, че жалбата е неоснователна, тъй като отделът по споровете правилно е обявил, че възражението се смята за невнесено.

74 Съдът също така установява, че в точка 19 от спорното решение апелативният състав приема, че съобщението от 20 май 2008 г., че възражението е прието за допустимо, съставлява не решение, което може да бъде отменяно по реда на член 77а от Регламент № 40/94, а просто подготвително съобщение, което не обвързва СХВП.

75 Както обаче беше посочено в точки 53, 64 и 68 от настоящото решение, актът, с който СХВП информира подалото възражението лице, че възражението е прието за допустимо, не е просто съобщение от Службата, а решение по допустимостта на възражението, което не може да бъде оттеглено, освен при условията, предвидени в член 77а от Регламент № 40/94, нито отменено, освен при обжалване в съответствие с член 57 от същия регламент.

76 При това положение, след като е констатирал, че посоченият акт не е бил оттеглен в шестмесечен срок, апелативният състав неправилно е приел, че след изтичането на този срок отделът по споровете е имал право да преценява дали възражението трябва да се смята за невнесено поради късното заплащане на таксата за възражение.

77 Следователно спорното решение трябва да бъде отменено.

По съдебните разноски

78 Съгласно член 122, първа алинея от Процедурния правилник, когато жалбата е основателна и окончателното решение по правния спор се взема от Съда, той се произнася по съдебните разноски. В съответствие с член 69, параграф 2 от същия правилник, който съгласно член 118 от него е приложим по отношение на производството по обжалване, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

79 В случая жалбата е основателна и жалбоподателят е поискал СХВП да бъде осъдена да заплати съдебните разноски, поради което следва СХВП да бъде осъдена да заплати разноските както в първоинстанционното, така и в производството по обжалване.

По изложените съображения Съдът (втори състав) реши:

1) **Отменя Решение на Общия съд на Европейския съюз от 12 май 2011 г. по дело Jager & Polacek/СХВП (REDTUBE) (T-488/09).**

2) **Отменя решението на четвърти апелативен състав на Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП) от 29 септември 2009 г. (преписка R 442/2009-4), постановено в производство по възражение със страни Jager & Polacek GmbH и RT Mediasolutions s. r. o.**

3) **Осъжда Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) да заплати съдебните разноски в първоинстанционното производство и в производството по обжалване.**

Подписи